

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' תרומה ד' אדר תשס"ז

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס' 298

פנינים יקרים לפורים

משנכנס אדר מרבין בשמחה (תענית כט) המפריע לשמחה הוא מדת הקנאה. חודש אדר מסוגל מאד להשפיע בריבוי השמחה כי חודש אדר נגד יוסף (ולכן הוא מתחלק לשני אדרים כנגד מנשה ואפרים) ומכיון שאפרים ומנשה לא קנאו זה בזה לכן מסוגל חודש זה להתגבר ולעקור את הקנאה שיש לו על האחרים. (מתוך בני יששכר)

מה שלא הזכיר שם ה' במגילת אסתר. מפני שכל מהלך המגילה היה נסתר, ורק המתבונן היטב רואה איך היה הכל בהשגחה פרטית, לכן מוזכר שם ה' בר"ת כמו 'בוא המלך והמן היום, וכל זה איננו שוה לי, סופי תיבות.

ישנו עם אחד מפורד ומפורד (אסתר ג, ח) אמת שסגולת העם הזה היא האחדות, אולם כל זה שייך לעבר, היום מפורדים ומפורדים זה מזה ורבה השנאת חינוס ביניהם, כששמעה אסתר לישראל כישא זו אמרה שראשית דבר יש לתקן זאת הפנס ואמרה למרדכי לך כנוס את כל היהודים אסוף את כולם וחבר אותם להיותם לב אחד ואגודה אחת ואח"כ יתפלל לאביהם שבשמים.

וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשה ימים (אסתר ד, טו) וצומו "עלי" פירושו: אסתר ביקשה שהצום יהי עליה בזה שהיא שבויה בבית המלך, והמתפלל בעד חברו והוא צריך לאותו דבר הוא נענה תחילה. (אדמור רבי יחיאל מאלכסנדר זצ"ל)

ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר (אסתר ה, טו) אמרו חז"ל אורה זו תורה, שמחה זה יו"ט, ששון זו מילה, ויקר אלו תפילין (מגילה טו) חז"ל מציינים אף שסעודת פורים עיקרה למשתה ושמחה מ"מ צריך להזהר משמחה שיש עמה קלות ראש, אלא כמילה ותפילין. (ספר החיים)

כי נפל פחד מרדכי עליהם (אסתר ט, ג) הפחד והיראה שהיה למרדכי מפני השי"ת נמשך על כולם כי מיראת שמים של הצדיק נמשכת השפעת היראה על כל העולם כולו.

כי המן בן המדתא האגני צורך כל היהודים (אסתר ט, כד) צורך מלשון צר ואוגר, כי ע"י המן נתאחדו כל היהודים באחדות גמורה [צורך מלשון: צורך אדם בשר וגבינה במטפחת אחת (חולין קט)]. (רבינו יצחק אייזיק מקורין זצ"ל)

ויהי ידיו אמונה עד בא השמש (שמות יז, יב) פרש"י שידי משה היו פרושות לשמים בתפילה נאמנה ונכונה. משה רבנו הכנים כח אמונה בבני ישראל עד ביאת המשיח שאפילו בזמנים קשים בעקבתא דמשיחא יוכלו גם להתחזק באמונה.

כתוב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע (שמות יז, יד) מכאן רואים שאין די כמה שלומדים בתורה הקדושה אלא צריכים לנסוע לצדיק ולשמוע מפיו תורה, על זה נאמר ושים באזני יהושע כלומר מלבד מה שכתוב בספר, השמע מפיו לאזניו כי הדברים הנשמעים מפי הצדיק מכניסים לאדם חיות ופועלים בו יותר תועלת.

ושים באזני יהושע ... (שמות יז, יד) הקב"ה הורה למשה שילחש ליהושע בדרך לחישה וסוד את ספור מגילת אסתר והטוב שיהי' בסוף. סוד זה נמסר מדור דור עד מרדכי, זהו מה שכתוב ומרדכי ידע את כל וכו'. וזה שלא פרסמו לעם ישראל כדי שיחזרו בתשובה שלמה...

ויאמר לו שאול ברוך אתה לה' הקימותי את דבר ה' וגו' (שמואל א טו, יג) איתא בשבת (רף פח) שהקב"ה כפה על ישראל הר כניגית במתן תורה, זאת אומרת שקבלו את התורה מאונס, הדר קבלוה מרצון בימי אחשורוש דכתיב קיימו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם, על פי סיפור זה ניתן להסביר דברי שאול הקימותי את דבר ה', ע"י גזירותיו של המן הרע קבלו בני ישראל עוד פעם את התורה מאהבה... (הרה"ק מרוזין זיע"א)

שיחת הרא"ש ז"ע"א פר' ויצא תשל"ג - האשכ - נאסר ע"י רח"א.

שלמות האין (המשך)

שאינו חי בעבודה של "ונחנו מה" כמשה, או של "עפר ואפר" כאברהם, או של "תולעת" כדוד המלך. כל אחד מסוגל בעבודתו להגיע לבטול עצמי כאשר מקושר לצדיק האמת. ע"כ תמצית חלק הראשון.

ההשגה של לך דומיה תהלה הוא בזה שהשיג את מציאות הו"י בשלמות, אמנם שלמות זו אינו שלמות של ממש אלא שלמות מתוך ראייה המקסימלית שהקב"ה איפשר לאדם לראות, והדומיה היא בזה שמכיר שכל מציאותו האנושי אינה אלא מציאות הו"י. רק כשתהיה שלמות משיח יכירו בשלמות שהיא למעלה מההשגה שהקב"ה קצב לאדם. כאשר משיג האדם את יסוד האין שלו. מתוך מציאותו האנושי ומגיע לבטול מוחלט בשלמות האין, אז קיימת אפשרות שהבטול המוחלט הבא מהעצ האנושי יהיה מציאות הו"י. אבל אם ירצה האדם להשיג יותר ממה שקצבו עבורו לא יהי' בזה 'דומיה' כי אם השגה. ואז קיימת חשש שיש שתי רשויות ר"ל. לכן צריך להיות ברור שההשגות מוגבלות לכל אחד לפי מה שקצב לו הקב"ה כשנברא. גם משה רבינו ע"ה לא השיג למעלה ממה שנקצב עבורו.

כשיהיה שלמות משיח או יכירו כולם למעלה מהשגתם האנושי ואפילו הגויים ישיגו - כי לך תכרע כל ברך, למעלה מהשגתם שהיה לפני ימות המשיח. ולכך נאמר על ימות המשיח: למעני למעני אנעשה (ישעיהו מח). כי בשעה שיבואו לשלמות משיח כל האורות משבעה ימי בראשית שהקב"ה הגביל אותם בהתהוות הבריאה באמרו די. יהיה באפשרות להשיג אותם. וממילא לא יהיה שום קושי ויהיה נהיה בבחינת כגמול עלי אמו. זאת אומרת שנהיה במדרגה שיוכלו לקבל החיות דקדושה לפי עבודתו ולא תהיה נהמא דכיסופא. כי נהמא דכיסופא נחשבת להשגות ממה שאינו ראוי להשיג אבל בשלמות משיח כל ההשגות יהיו אפשריים וממילא לא יהיה קיים המושג נהמא דכיסופא.

כדי להגיע לשלמות האין בשלמות משיח צריכים כבר מעכשיו יהודים שיתנו הרוח בכל נפש שהוא בבחינת אדם, דרך נתינת הרוח נשיג שלמות מציאות הו"י ליחד שם י-ה בזה ביחוד שלם בשם

{תקציר מהחלק הראשון של השיחה:

כשהטבע שליט אין למלכות דקדושה שליטה כי אין שני מלכים משתמשים בכתר אחד. צריכים שיהיה הטבע בטל לגמרי אחרת כל מה שייראה כעבודת ה' אינו אלא שחי עם עצמו. הקב"ה אמר על דוד המלך ע"ה מציאתי דוד עבדי בזה שאמר חטאתי נגדי תמיד שאין לו אחיזה, כך שכל חיותו בא מהחי וקיים ואו נהיה מציאות דוד מלך ישראל חי וקיים.

האדם צריך לעבוד עם עצמו עד שמגיע לשלמות הביטול שאין לו חיות מעצמו כלל וכל חיותו אינו אלא מציאות הו"י. כמו שהפרי הבשל מתנתק מהעץ. כך לא נשאר באדם כי אם הסכנה שלא יתנתק מהאין שבו. זוהי הדבקות האמיתי שעליו אמר דוד המלך כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי.

כדי להגיע לשלמות האין צריך האדם בבחירה שלו להתבונן בסיבות המביאות אותו להכיר ביסוד האין שלו אחרת נשאר בגלות כי כאשר חי בטבע וכשלא מצליח נשבר לבו בקרבו. איך תהיה הגאולה? מאידך מי שנמצא בבטול האמיתי נהיה האדם שכל הנעלם מכל הרעיון (האדם בעצם אינו יודע מזה), כי שכל שייך רק בעבודה האנושית של האדם בעוה"ז.

לך דומיה תהלה. הדומיה אינו מההשגה שיש לו בעוה"ז אדרבה הדומיה בזה שאינו שואל כלל אם השגתי חיות דקדושה. הדומיה דומה לעץ עושה פרי כאשר הפרי מתבשל כל צרכו מתנתק מהעץ, כך האדם אינו חי את בחינת האין שבו. וזהו בחינת צדיק אמת, כמשה רבינו ששהה באריכות בשדות וביערות ועבד את יסוד האנוש עד שהגיע לבחינת 'מה'.

החסרון של יוצאי מצרים שחפשו באמצעות משה רבינו את השגת האלקות בדרך התבוננות באותות ומופתים וזה גרם להם להמשך לעגל כשמשה נעלם מהם. הבחירה האנושי צריכה להיות בבחינת "בהמות הייתי עמך" ש-ממך הכל ומידך נתנו לך. כאשר ברקע נמצא צדיק האמת המקרין את הריח הטוב. על האדם לעבוד עם יסוד האין שבו, ולא ליפול בעצבות כי כשנופל בעצבות יש בזה הוכחה

בסדום מקום ההתקבצות הגדולה של הקליפות, ומשם הגיע לבחינת מלכות כי היה בבחינת לית ליה מגרמי כלום וממילא יכול היה לשבור כל הקליפות ולהעלות את כל הנצוצות.

בעצם דוד היה מסוגל להביא את הבריאה לשלמות האין שלמות משיח אלא שהרבש"ע רוצה שלא נאכל נהמא דכסופא לכן נדחתה שלמות משיח, והביא שבכל הדורות יהיה בחינת דוד המלך עד שילוקטו כל הנצוצות ועד שכל המציאות האנושי תגיע לכוה מדרגה שאפילו העמים - יכירו וידעו כי לך תכרע כל ברך.

איך אנחנו יכולים להעלות את הנצוצות? בזה שהצדיק עובד על עצמו ושובר מדותיו און עד רייסט פון זיך שטיקער (קורע מעצמו גזרים) בכדי להגיע לבחינה זו שילקט הנצוצות שלו שיש להם אותה מדרגה של הנצוצות שנדחו מאז חטא אדם הראשון.

הצדיק שעובד על עצמו בבחינה זו הוא בעצם ניצוץ של משה רבינו הרועה הנאמן. צדיק זה שהוא בחינת משה רבינו שבכל דור ודור עובד על עצמו עד שמגיע לנתינת הפרי הבשל והורדתו מהעץ. ואז יכולים כולם להגיע לבחינת דוד המלך ע"ה שפעל לכל הדורות שנגאל וגגיע לבחינת שלמות האין. ע"י הבחירה שלו רואה את האין ובכל זאת אינו נבהל. בנגוד לטבע האדם לראות באין את הכשלון. דוד המלך לימד אותנו שראית האין אינו סיבה לתחושת הכשלון אלא להראות שאין לי חיות וממילא אין בזה אלא תולדה לדעת שהחיות מהאין. ושניכר בזה שכל סיבה שתבא אלי נתחבר אל סיבת כל הסיבות. וזאת למודענו שהסיבה של האין היא זאת שקושרת אותי לכל הסיבות להיות סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות. נמצא שהעבודה העצמית עד לנתינת הפרי באה מהתפשטות של משה והכרת האין שמוליד את התקשרות בורא באה מבחינת דוד המלך.

כשנהיה באחדות ונהיה במציאות התקשרות של האין ע"י הסבות שאין בנו חיות אז נהיה מקושרים לאין שיש בה חיות ונהיה מקושרים לאלו היהודים שעובדים על עצמם בעוה"ז בכל דור ודור כרבי עקיבא רשב"י או כהאבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב. כי לכל אחד יש שורש ההשתלשלות משרשו

כל ישראל ואז יתחיל השלמות ש-יכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך, ואז הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו ישיגו את האין סוף ב"ה ששם זה דומיה, זאת אומרת שתהיי שלמות כגמול עלי אמו כמו שיש לנו היום. רק אז לא ישאלו שאלות כי היום יש בחירה יש לנו יסוד, אבל אז לא יהיה לנו יסוד רק נהיה במציאות האמיתי של ונחנו מה. וכאשר בטל הבחירה נהיה כמו צדיק האמת שהוא חי כבר היום כגמול עלי אמו. וכמו העץ נותן פריו כך ה-לך דומיה תהלה נותנת פריו ועי"כ יוכו כל ישראל לבחינת משיח כגמול עלי אמו בלי שאלות, כי כל הרשעה כעשן תכלה.

בכל דור יש נשמות המשלבים אליהם את הנשמות הנמוכות ביותר כשתפקידם לעבוד על עצמם ע"מ שיוכלו ללקט את כל הקליפות שנתפזרו מחטא עץ הדעת, כי חטא עץ הדעת גרם שהנשמות נדחו ונתפזרו ועד היום עדיין לא נתקבצו. האנוש צריך להיות בכזה בחינה שכל כך תהיה עבודתו חזקה שיוכל דרכה ללקט את הנשמות שנדחו ולהיות בשלמות השליבות ושתהיה התגלות כל שהיא המראה שאכן נהיה איוה תיקון כל שהוא.

ההתגלות המגיע בכח שלמות השליבות אינו רגש כי אם השגה. צדיקי האמת שהם נשמות המתעסקות לקבץ את הנשמות הנדחות צריכים להגיע להשגה שבעצם אי אפשר להגיע לשלמות הו"י כי אם כשהם בבחינת 'דומיה', ושידאגו שגם הנשמות הנדחות יגיעו לבחינת דומיה. וזהו בחינת - טוב מעט לצדיק (תהלים לו) פירוש שההתמעטות שיש לו מעצמו מעט בא מהיהודים שיש להם שייכות לשרשו, ולכן יכול לתת כוחות להמשיך ולהעלות את הנצוצות מכל כלל ישראל שנדחו כל כך ושאבדו, טוב מעט זה מהמון רשעים הרבה (שם), פירוש ממה שהרשעים מונעים בגלל מחלוקת וקנאה, כי שרשי הצדיק שיש לו בשלמות כגמול עלי אמו באים רק כשאין מחלוקת וקנאה ורק אז יש לו הכח להעלות את כל הנצוצות.

דוד המלך היה בחינת אדם הראשון בגלל השבעים שנה שנלקח מאדם הראשון והועבר לדוד המלך. דוד ירד לבחינה כזאת שהשיג כל הנשמות הנדחות כדרשת חז"ל מצאתי את דוד עבדי היכן מצאתיו

יכול להיות שלמות. אנו רואים אצל משה רבינו כשאבדו ההתקשרות אתו על ידי זה טעו בשעות ויצא העגל הרי כשאבדו המחשבה של ההתקשרות נהיה קליפה. לכן לא להתעייף עד שיהיה שלמות האין שלמות משיח שהוא מציאות בית שלישי, וכמו העץ נהיה שלמות כך נהיה מציאות פרי בית שלישי.

בית שלישי יהיה לפי ההישג שלנו, והיות ואנו עובדים במוחינו במחשבותנו בכזה שליבות כלפי חטא עץ הדעת עד שנהיה כולנו בחינת אש בבחינת אנוש. לכן בית השלישי יהיה אש וכדי שלא יאכלו נהמא דכסופא יהיו כולם כל אחד בתוך מציאותם בבחינת צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשם וכו' הקטן לפי קטנו והגדול לפי גדלו.

דוד המלך בקש להגיע לשלמות של - צרפה כליותי ולבי ואמר בחנני ה' ונסני (תהלים כו). אמר לו הקב"ה אינני רוצה שבני יאכלו נהמא דכסופא שלמות משיח נדחה לדורות הבאים אחריו עד הדור שנתאחד ונתקשר. סימן לאחדות הוא בזה שאם לחצו עליו ומתרגו יתעורר אצלו התעוררות על עצמו מהמציאות שמוזכרים לו מן השמים שיש ברגע זה המחשבה של ההתקשרות בורא. וכשלא יתקוטט עם חברו וכשלא ידבר לשון הרע או נזכה להתעוררות זו ואז נזכה לבנין הבית השלישי במהרה בימינו אמן.

המגיע ל-אין מתום בבשרי מפני זעמך אין שלום בעצמי מפני חטאתי (תהלים לח). ועיי"כ מגיע לכל השרשים, אם תקון נפשו כעס מגיע לבחינת הטבע שהוא שליט בבחינת אין שהוא אין מתום בבשרי מפני זעמך כי הזעם הביא להכיר שאין מתום בבשרי ועיי"כ נהיה אצלו ההתקשרות לכל הצדיקים שעבדו בכל הדורות עיי"כ נהיה שלמות. שלמות זו נקראת שלמות הפרט שהולך אתנו לגלויות, עד שיהיה שלמות ומלכותו בכל משלה.

כל יהודי יכול להגיע לשלמות הפרט ולהתחבר בגלותו לשלמות הכלל ומלכותו בכל משלה בתנאי שלא יתעייף כי ממנו ניקח לעבוד את ה', לחפור בעצמו, וכשנפול יהיה בבחינת - שבע יפול צדיק וקם (משלי כד) וכשלא יתעייף יזכה להגיע שהמשפט שצריך לעבור, ידונו אותו ע"י מלכות דקדושה, הלא כל אחד צריך לעמוד בדיון, יש יום הדין דמלכות דקליפה [שחטאיו גרמו לו שנברא ע"י מלכות דקליפה]. ואם מתעקש באמונה הפשוטה ומחפש מציאות של עבודה עצמית שיהיה בבחינת - וחטאתי נגדי תמיד, אזי מלכות דקליפה בטלה כי בטל המסך המבדיל ועיי"כ תהפך המלכות דקליפה למלכות דקדושה ע"י הסיבות שהראו לו שהוא יסוד האין בלי חיות. אז נהיה אצלו מציאות דקדושה בבחינת - דוד מלך ישראל חי וקיים.

התנאי לכל זה האחדות וההתקשרות, בלעדי זה אינו

שהשמחה במעונם

הר"ר אלימלך וסרמן ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר יצחק יששכרופ ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר אהרן וסרמן ומשפ' להולדת הבן
הר"ר בנימין סירוטה ומשפ' לאירוס' הבת
הר"ר ישעי' קרויס ומשפ' לאירוס' הבן
הבה"ח אהרן קרויס לאירוסיו
הר"ר משה הופמאן ומשפ' לנישואי הבת
הר"ר דב כהן ומשפ' לנישואי הבן

יור"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' ערני 3
02 - 5829688 ☎
02 - 5325477 פקס:
ת.ד. 5080
ירושלים 91050

